

## POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **E. W.**

oskarżonej z art. 212 § 1 k.k. i in.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 9 grudnia 2016 r.,

wniosku Sądu Rejonowego w K.

o przekazanie na podstawie art. 37 k.p.k. sprawy do rozpoznania innemu sądowi  
równorzędnemu, z uwagi na dobro wymiaru sprawiedliwości

**p o s t a n o w i ł:**

**wniosku nie uwzględnić.**

### UZASADNIENIE

E. M. - S. wniosła do Sądu Rejonowego w K. prywatny akt oskarżenia przeciwko E. W.. Według oskarżycielki prywatnej, E. W., biegła psycholog wpisana na listę biegłych sądowych prowadzoną przez Prezesa Sądu Okręgowego w K. , w opinii sporządzonej na zlecenie Sądu Rejonowego w K. w sprawie o sygn. akt II K (...), w której oskarżycielka prywatna występowała jako oskarżona, zawarła pod jej adresem zniewagi i pomówienia. Oskarżycielka prywatna zwróciła się do sądu właściwego, by ten wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu z uwagi na fakt, że oskarżona jest biegłą z listy biegłych Sądu Okręgowego w K. oraz że pozostaje z sędziami w relacjach koleżeńskich.

Postanowieniem z dnia 17 października 2016 r., sygn. akt XIV K (...), Sąd Rejonowy w K. na podstawie art. 37 k.p.k. wystąpił do Sądu Najwyższego o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu „spoza

obszaru właściwości Sądu Okręgowego w K.". Nie odwołał się do argumentacji przedstawionej przez oskarżoną, nadmieniając, że nie uzasadnia ona postąpienia po myśli art. 37 k.p.k., natomiast motywował, że dobro wymiaru sprawiedliwości wymaga jednak przekazania sprawy innemu sądowi, bowiem w sytuacji, gdy sąd, który w wymienionej sprawie II K (...) orzekał, mając na uwadze treść opinii stanowiącą obecnie podstawę oskarżenia, miałyby obecnie orzec o zasadności tego oskarżenia, nawet postronni obserwatorzy mogliby czynić zarzuty o braku bezstronności orzekających sędziów. W szczególności wywodziliby, że wypowiadając się w przedmiocie zarzutu, sędziowie mogliby podnosić te elementy, które miałyby także bronić zasadności i trafności orzeczenia wydanego w sprawie II K (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie. Już na wstępie należy zauważyć, że sama oskarżycielka prywatna, której uwrażliwienie na prawidłowy przebieg postępowania i konieczność wyeliminowania okoliczności mogących sugerować brak bezstronności orzekających sędziów, jest z pewnością większe, niż „postronnych obserwatorów”, nie wskazywała, iż Sąd Rejonowy w K. nie powinien orzekać w sprawie dlatego, że wcześniej, w sprawie II K (...), odniósł się do sporządzonej przez oskarżoną opinii. Jeżeli zaś chodzi o argumentację sądu właściwego do rozpoznania sprawy, to nie przekonuje ona z tego względu, że chociaż w obu sprawach przedmiotem zainteresowania tego samego sądu jest opinia sporządzona przez E. W., to ocena tej opinii przebiega według odmiennych kryteriów. W braku przeciwnych stwierdzeń właściwego sądu wypada przyjąć, że w sprawie II K (...) Sąd Rejonowy oceniał opinię psychologiczną dotyczącą E. M. – S. w aspekcie, czy wyjaśnia (stwierdza) ona te okoliczności, które dały asumpt do zasięgnięcia opinii biegłej. Nie wypowiadał się zatem w kwestii, która ma być przedmiotem badania w sprawie niniejszej o sygn. XIV K (...), w szczególności, czy biegła sporządziła, jak utrzymuje oskarżycielka „oszczercze pismo, z zamiarem poniżenia mojej osoby”. W rezultacie fakt oparcia się przez sąd orzekający we wcześniejszej sprawie na opinii sporządzonej przez biegłą E. W. nie może być postrzegany, także przez hipotetycznych postronnych obserwatorów, jako rzutujący na rozstrzygnięcie sprawy niniejszej. Obiekcje Sądu Rejonowego w K. nie są

zasadne także z uwagi na treść art. 8 § 1 k.p.k., stanowiącego o samodzielności jurysdykcyjnej sądu karnego. Przepis ten musi być rozumiany również w ten sposób, że skład orzekający danego sądu nie jest związany rozstrzygnięciem wydanym przez inny skład tego samego sądu. Ma to znaczenie np. w sytuacji, gdy sąd w różnych postępowaniach ocenia zbliżony, bądź nawet ten sam materiał dowodowy, np. rozpoznając sprawę jednego ze współsprawców przestępstwa w sytuacji, gdy wcześniej rozpoznał sprawę innego współsprawcy. Taka sytuacja nie jest jednak uznawana za powód do postąpienia po myśli art. 37 k.p.k. Pozostając zaś na gruncie sprawy niniejszej można stwierdzić, że sygnalizowana przez Sąd Rejonowy obawa straci na znaczeniu, gdy sędzia orzekający w sprawie II K (...) nie zostanie wyznaczony do orzekania w sprawie XIV K (...). Dodatkowo i tylko na marginesie wypada zauważyć, że skoro sąd właściwy nie oparł swojego wystąpienia na argumentacji przedstawionej przez oskarżycielkę prywatną, to nie wykazał konsekwencji wnioskując o przekazanie sprawy do rozpoznania sądowi spoza obszaru właściwości Sądu Okręgowego w K..

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak na wstępie.